

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

([Se Del I her.](#))

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa

med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i

forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright,

der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommission for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år

2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men som konsekvens blev han 'watergattet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrisen skete, baseret på løgne, og kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til

Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet

med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. Se banner.

Stay tuned! –red.)

[Helga Zepp-LaRouche:](#) [Historisk pressekonference i den](#) [amerikanske Kongres:](#) [Har man løjet for hele verden?](#)

11. januar 2015 – Det var et bemærkelsesværdigt sammenfald, at pressekonferencen med den tidligere senator og formand for den officielle undersøgelseskomite af begivenhederne den 11. september, 2001, Bob Graham, og terrorangrebet mod journalister fra det franske, satiriske ugemagasin Charlie Hebdo i Paris, fandt sted på samme dag. Senator Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch, samt pårørende til ofrene for angrebet på World Trade Center, gjorde her hemmeligstemplingen, efter ordre fra præsidenterne Bush og Obama, af et helt kapitel af den originale kommissionsrapport ansvarlig for, at den virkelige baggrund for 11. september frem til i dag ikke er blevet afsløret, og at terrorbølgen derfor lige siden aldrig er afbrudt. Denne undladelse fortsætter med at udgøre en trussel mod verden, »som vi så det i Paris i morges«, påpegede senator Graham gentagne gange.

(Læs pressekonference på dansk samt se video [her](#)).

Denne pressekonference, der blev sendt live af internetsiden LaRoucepac.com's videoteam, betyder efter al sandsynlighed afslutningen på to amerikanske regerings mørklægning af baggrunden for 11. september. Det faktum, at den tidligere formand for begge kongreshuses undersøgelseskommission, der fra 2001 til 2002 havde arbejdet et helt år, interviewet hundreder af personer, undersøgt titusinder af dokumenter og sluttelig offentliggjort en officiel, 800 sider lang, omfattende rapport, personligt trådte frem for pressen, var i sig selv en

sensation. Så meget desto mere på grund af det faktum, at han gjorde hemmeligstemplingen af de 28 sider af rapporten ansvarlig for, at det kunne komme til sådanne terrorangreb, som det i Paris.

Den vidt udbredte rapportering i amerikanske og diverse internationale medier, udlægningen af optagelsen af pressekonferencen på en række websider i flere lande, såvel som nationale og internationale parlamentarikers og eksperters opmærksomhed, burde sikre, at denne skandale ikke længere kan fejles ind under gulvtæppet.

Hvad er da sammenhængen mellem disse 28 sider og angrebet i Paris? Er det virkelig korrekt at beskrive denne afskyelige gerning som et »angreb på ytrings- og meningsfriheden, som ikke kan retfærdiggøres«, som fru Merkel omgående slog fast? Som de foreløbige undersøgelser har fastslået, så var alle tre attentatmænd blevet rekrutteret af Jamel Beghai, alias »Abu Hamza«, til al-Qaeda, der igen har forbindelse til jihadist-netværk, der opererer fra moskeer i London, herunder Finsbury Park-moskeen, hvor den virkelige Abu Hamza var imam i årevis, et pseudonym for Jamel Beghai.

Abu Hamza blev i 2012 udleveret til USA og retsforfulgt for terrorvirksomhed og rekruttering af terrorister. Hans hovedforsvar foran domstolen var det argument, at han, ved siden af at arbejde for al-Qaeda og andre terrorgrupper, også havde arbejdet for den britiske efterretningstjeneste, MI5. Abu Hamza, hvis fødenavn er Mustafa Kamel Mustafa, er netop den 9. januar 2015 blevet idømt livsvarigt fængsel af en domstol i New York for deltagelse i flere terroraktiviteter.

De to hovedattentatmænd i angrebet på satiremagasinet i Paris, Said og Cherif Kouachi, har længe stået på den franske og andre vestlige efterretningstjenesters overvågningsliste. Cherif blev i 2008 idømt tre års fængsel, og begge brødre blev isommeren 2014 ført tilbage til Syrien, hvor de sandsynligvis havde kæmpet på de såkaldte oprøreres side mod Assad-regimet. Det vil sige, at de havde deltaget i en krig, der var sanktioneret af USA, NATO og Frankrig, en krig, hvis hovedpersoner bl.a. af den franske regering var blevet udstyret med våben, som præsident Hollande torsdag i sidste uge erkendte.

Nu begyndte Vestens involvering med terrorgrupper i Mellemøsten ikke først med krigen mod Assad. Senest fra og med Zbigniew Brzezinskis forslag i 1975, på et møde i den trilaterale kommission i Tokyo, om at bruge det »islamiske kort« i krigen mod Sovjetunionen, har Vesten altid haft en hånd med i aktiviteterne i de diverse grupperinger, fra Mujaheddin i Afghanistan til al-Qaeda, al-Nusra og i dag ISIS, og som man alt efter omstændighederne bekæmpede, for dernæst i næste øjeblik at udstyre med våben som »moderate oprørere« og indsætte mod henholdsvis

Gaddafi, Assad eller andre upopulære modstandere.

Med følgerne af denne praksis diskuterer det særlige udvalg i den amerikanske Kongres, under ledelse af republikaneren Trey Gowdy, stadig terrorangrebet i Benghazi 2012, hvor ambassadør Stevens og yderligere tre mennesker blev dræbt. Det forventes, at blandt andre Hillary Clinton og Susan Rice til foråret eller sommer vil blive indstævnet til at vidne, og at Obamas vice-sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes' instruktion til Rice om at lyve om omstændighederne omkring angrebet, vil komme frem.

Senator Graham fremhævede med stor kraft Saudi Arabiens rolle, hvis støtte til den meste ekstreme form for islam, wahhabismen, blot var blevet opmuntret gennem hemmeligstemplingen af de 28 sider. Over hele verden er støtten til og finansieringen af disse terrorgrupper sidenhen vokset, og al-Qaeda skulle være en skabelse af Saudi Arabien, lige så vel som regionale grupper som al-Shabab og ISIS, der blot skulle være de seneste skabelser. Den, der antager, at problemet er løst ved at besejre ISIS, er naiv:

»Konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien er, at vi har tolereret en hel række af disse organisationer, der er så voldelige, ekstreme og yderst skadelige for hele Sydvestasien og udgør en trussel mod hele verden, som vi så det i morges i Paris«, understregede Graham.

Højtplacerede kilder i både Frankrig og USA, der pga. deres position har adgang til ikke-offentlige informationer, er enige om den vurdering, at angrebet i Paris ikke kun drejede sig om en destabilisering af Frankrig, men også om et varselsskud i næsen på præsident Hollande, der for nylig gjorde sig upopulær i visse angloamerikanske kredse, da han kom ud og talte for en nedtrapning over for Rusland og en snarlig afslutning af sanktionerne.

Er det altså berettiget kun at tale om et »angreb på menings- og ytringsfriheden« i denne sammenhæng, som den »radikale islam« på demonstrativ vis er ansvarlig for? Eller bliver, netop gennem denne »fortælling«, som det så fornemt hedder på moderne sprog, en begivenhed udstyret med en troværdig forklaring, der imidlertid typisk sejler under falsk flag? Selvfølgelig handler det om »islamisk ekstremisme« – men netop en sådan, der tjener en politisk dagsorden.

Det er i denne forbindelse interessant, hvordan den ukrainske premierminister Jatsenjuk (Victoria Nulands »Jats«) i en tale for Det tyske, udenrigspolitiske Selskab (DGAP) uimodsagt kunne hævde, at alle huskede, hvordan Sovjetunionen havde overfaldet Tyskland og Ukraine! Da den russiske viceudenrigsminister

Vladimir Titov derefter bad om en udtalelse fra det tyske Udenrigsministerium om Jatsenjuks udtalelser, lød svaret, at Forbundsregeringen ikke afgav nogen kommentar til hans udtalelser. Berlin ville dog ikke stille spørgsmålstejn ved tyskernes ansvar for sovjetiske borgeres død under Anden Verdenskrig. Hvis man vil bedømme dette svar venligt, kan man indstille Udenrigsministeriet til Nobelprisen i 'dans på æg'.

Realiteten er derimod nærmere en belysning af NATO-Gladio-Operationens praksis, hvor man under den Kolde Krig støttede såkaldte »Stay-behind«- (»tilbageblevne«) netværk for det tilfælde, at der blev krig med Sovjetunionen, og som bestod af tidligere nazister, antikommunister eller – i Ukraines tilfælde – Stepan Banderas netværk. CIA's, MI6's og BND's, den tyske efterretningstjenestes, kontrol med disse netværk er veldokumenteret.

70 år efter Anden Verdenskrigs slutning hersker tydeligvis stadig den samme anskuelse ud fra mottoet: Mine skurke er gode skurke, og dine skurke er forbrydere. Denne dobbeltmoral i Vestens angivelige frihedselskende og demokratiske anskuelse stikker pinligt ud. Således kommenterede den kinesiske avis *Global Times*, at når det drejede sig om terrorisme i Paris, forlanger Vesten korrekt uindskrænket solidaritet. Men når det drejer sig om terrorisme imod Kina, fremstiller Vesten dette endda som en kinesisk påstand (med den implikation, at det drejede sig om legitime protester mod den kinesiske regering). Og Konstantin Kosatjev, ledende parlamentariker i det Russiske Føderationsråd, påpegede, at reaktionen på terroren i Paris må være den samme, som ved mordattentatet i Odessa, hvor ukrainske mennesker indebrændte levende.

»Ville europæerne sluge det? Ville de europæiske politikere tie og lade, som om intet var hændt?«, skrev Kosatjev på sin blog.

Senator Graham krævede i sin pressekonference, at politikken må føres tilbage til den standard, som præsident Lincoln fastsatte, og som gik ud fra, at republikken kun kan bestå, hvis regeringen siger den uindskrænkede sandhed, fordi der kun på denne måde kan herske den nødvendige tillid i samfundet. Netop denne tillid er i dag i vidt omfang forsvundet mellem regeringen og befolkningen i USA og Europa.

Hvis den tyske regering vil ændre dette, må den omgående indlede en undersøgelse af implikationerne af senator Grahams pressekonference og gøre en ende på den utålelige mørklægning af Jazi-kuppet i Kiev.

(Se også: [Jacques Cheminades erklæring: Vores 11. september](#))

RADIO SCHILLER den 12. januar 2015: Frankrig vil ikke knækkes

Med formand Tom Gillesberg

PRESSEMEDDELELSE: Amerikanske kongresmedlemmer kræver, at Obama offentliggør de 28 hemmeligstemplede sider af Kongresundersøgelsesrapporten om 11. september-angrebene og Saudi Arabiens rolle; øget pres på Senatet

7. jan. 2015 – Behovet for omgående at offentliggøre de bortredigerede 28 sider om finansieringen af 11. september-angrebene, fra Den fælles Kongresundersøgelse af Efterretningsaktiviteterne før og efter terrorangrebene den 11. september, 2001, var emnet for en slagkraftig pressekonference på Capitol Hill i Washington i dag. Begivenheden var sponsoreret af kongresmedlemmerne Walter Jones (R-NC) og Stephen Lynch (D-MA), der den 6. januar genfremsatte deres resolution, der kræver, at præsident Obama ophæver hemmeligstemplingen af de sider i rapporten, der først blev hemmeligstemplet af George W. Bush. Resolutionen er nu fremsat for Kongressen som H Res 14. (se congress.gov)

Pressekonferencens taler var tidligere amerikanske senator Bob Graham (D-FL), der sad som en af formændene i Undersøgelseskomiteen, og som i de sidste 12 år har kæmpet for at få siderne frigivet.

Sammen med Jones, Lynch og Graham på podiet stod også familiemedlemmer til ofre for 11. september: Terry Strada, medformand for 11. september-familier og overlevende forenet for retsforfølgelse af terrorisme; Sylvia Carter, søster til et 11. september-offer i Pentagon; og Abraham Scott, ægtemand til et 11. september-offer i Pentagon. De talte alle med stor kraft om det længst forsinkede behov for fuld afsløring, sandhed og retfærdighed for de overlevende og ofrene og det amerikanske folk.

Den kendsgerning, at et stort terrorangreb, angiveligt udført af muslimske ekstremister, havde fundet sted i Paris den samme dag, gjorde, at deltagernes krav blev en endnu mere påtrængende nødvendig hastesag – som både kongresmedlem Jones og senator Graham påpegede.

Ødelæggende konsekvenser

I sine bemærkninger skitserede senator Graham tre ødelæggende konsekvenser af den manglende frigivelse af de 28 sider: 1) fornægtelse af sandheden; 2) fornægtelse af juridisk retfærdighed; og 3) en svækkelse af USA's nationale sikkerhed. Senator Graham krævede, at præsident Obama levede op til »Lincoln-standard«, hvorved præsident Lincoln gjorde alle budskaber, der blev sendt til Udenrigsministeriet under Borgerkrigen, til et spørgsmål om offentliggørelse. Efter krigen forfulgte den amerikanske regering dette og krævede den britiske regering til ansvar for at hjælpe og tilskynde Konføderationen (Sydstaterne). Der blev sluttelig betalt skadeserstatning til USA for dette forræderi.

Senator Graham forklarede:

»Endnu et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA, der sagde, at de ikke ville være involverede i Borgerkrigen. Man fandt siden hen ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen sluttede, glemte USA ikke; det lod ikke de negative effekter af Storbritanniens forræderi ligge. De forfulgte snarere sagen, og sikrede sluttelig en anerkendelse af, hvad briterne havde gjort, samt en vis kompensation for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel mellem den måde, hvorpå dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for sine borgere, og så det, vi

oplever i dag.«

Graham sluttede med følgende bemærkninger:

»Jeg vil i dag gøre dette til en sag, at der findes en trussel til den nationale sikkerhed gennem at fornægte afsløring, og vi så endnu et kapitel af dette i dag i Paris. Her er nogle kendsgerninger: Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er klar over konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i vores regering, der har læst disse 28 sider; nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil har været mørklagte. Og det ved saudierne.«

»Hvad tror man, saudierne holdning ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og de også ser, at USA har indtaget en holdning med enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt af offentligheden? Hvad ville den saudiske regering gøre under denne omstændighed, som er præcis, hvor de har befundet sig i mere end et årti?«

»Jamen, for det første har de fortsat, og muligvis accelereret, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, Wahhabisme, over hele verden, i særdeleshed i Mellemøsten. Og for det andet, har de støttet deres religiøse iver, gennem finansiel eller andre former for støtte til de institutioner, der ville udføre disse ekstreme former for islam. Disse institutioner inkluderer moskéer, madrassaer (muslimske skoler) og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper, såsom al-Shabaab, har i vid udstrækning været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!«

»Og jo, jeg håber og har tiltro til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, at det er definitionen på sejr, så er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af spredningen af ekstremisme, først og fremmest af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil de etablere, finansiere og støtte en anden institution til at udføre missionen.«

»Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne række institutioner, voldelige, ekstreme og ekstremt skadelige for området i Mellemøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i morges i Paris.«

»Jeg slutter derfor med at sige: dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan

synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de hovedoverskrifter, vi læser i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sin befolkning, at befolkningen giver regeringen troværdigheden og støtten til at regere; regeringen giver befolkningen den information, på baggrund af hvilken de kan foretage gode bedømmelser af det hensigtsmæssige i regeringens handlinger. Det er lige så fundamentalt som retfærdighed for vort folk, der har lidt så meget gennem denne onde forening af ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er USA's befolknings sikkerhed.«

»Jeg takker endnu engang kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, at en bølge af andre kongresmedlemmer, der anerkender vigtigheden af dette spørgsmål, snarest vil slutte sig til dem. Og så, at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarden med fuld afsløring og forlade sig på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme til at beslutte, hvad det hensigtsmæssige handlingsforløb bør være.«

Senatet må tage skridt til handling

Mens alle talerne krævede, at præsidenten handler nu, sigtede kongresmedlem Jones særligt på det amerikanske Senat og insisterede på, at senatorerne omgående måtte tage skridt til at introducere en lignende resolution (som den i Repræsentanternes Hus, *-red.*), med krav og ophævelse af hemmeligstemplingen. Hans, og Grahams og Stradas, ord vil give kraftig genlyd i Capitol i de kommende dage. Han sagde:

»Vi har fremlagt denne resolution som en opfordring til præsidenten om at gøre det, der er det rigtige for det amerikanske folk og familierne til ofrene for 11. september. Senator Grahams tilstedeværelse her er absolut, absolut, hvad vi har brug for, for at få Senatet til at slutte sig til os med en overensstemmende resolution i Senatet, samt afholde en pressekonference, og lad os lægge pres på præsidenten.

Jeg ved ikke, efter jeg havde læst disse 28 sider, hvorfor der er nogle, der tøver med at frigive de 28 sider. Steven Lynch og jeg – og jeg har en kopi af dette brev, hvis I vil have det, før I går hjem i dag – skrev et brev til præsidenten i april og bad om at frigive informationen. Han har, ved to forskellige lejligheder, sagt til familierne, jeg vil frigive de 28 sider. Det har stået i pressen!

Vi skrev et brev til ham i april, hvor vi bad ham venligst frigive informationen. Indtil dags dato har vi ikke modtaget noget svar. Vi har ringet til Det Hvide Hus mange gange. Dette er, hvad de har svaret: 'Vi arbejder på et svar. Vi må lade de forskellige afdelinger se på svaret.'

Tiden er inde til, at Senatet slutter sig til Repræsentanternes Hus, og slutter sig til det amerikanske folks, og 11. september-ofrenes familiers, ønsker.«

Pressekonferencen var velbesøgt, med reportere og/eller kamerafolk fra CNN, Fox News, US News og World Report, Newsweek, Daily Beast, New York Times, ABC, NBC, Huffington Post, National Review og flere websider med relation til 11. september, inklusive 28pages.org og hr428.org.

[EIR FAKTA:](#) [Hvem står bag planerne om en](#) [opsplitning af Rusland?](#) [Af EIR's efterretningsteam](#)

EIR, 11. dec. 2014 – I modsætning til det omkvæd, der høres i de internationalt orkestrerede medier, har de aktuelle, stigende spændinger mellem NATO-landene og Rusland intet med »konflikten i Ukraine« og den kendsgerning, at Krim genforenedes med Rusland, at gøre. Konflikten stammer fra den kendsgerning, som åbenlyst identificeres af adskillige russiske regeringstalsmænd, så vel som visse britiske og amerikanske strateger, der tilhører krigspartiet, at USA og NATO har vedtaget en politik med strategisk konfrontation med Rusland, inklusive »regimeskifte«, hvis hensigt er at tvinge verdens næststørste atommagt til at underkaste sig Vesten. Hvis denne politik ikke afvises i Vesten, vil den blive afvist af Rusland og kan derfor udelukkende kun føre til en Tredje Verdenskrig; en udslettelseskrig.

Se også: Video, ['Storm over Asia'](#), 160 min. (eng.)

Se også: Video, ['Ingen Overlevende'](#), 36 min. (danske undertekster) sep. 2012

Nyhedsorientering december: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen Introduktion v/Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet, var den 2. december 2014 hovedtaler ved et seminar for diplomater og udenrigspolitiske kredse i Washington D.C., om EIR's rapport om Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Vi bringer en oversættelse af hendes tale med en introduktion af Bill Jones. Helga Zepp-LaRouche understregede, at menneskehedens fremtidige skæbne vil afhænge af, om USA og Europa vil tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav præsident Obama, hvor Xi inviterede USA, og andre nationer, til at indgå i et samarbejde om udviklingsprojekter, som Kina og BRIKS-landene promoverer. Efter talen fulgte en langvarig diskussion for lukkede mikrofoner. Man kan bestille rapporten og finde den engelske version af talen på:

www.schillerinstitut.dk/si/?p=2661.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Udenlandske ambassadører i Beijing forklarer, hvorfor den Nye Silkevej hjælper dem alle

7. dec. 2014 – På avisen Global Times' årlige konference i Beijing den 6. december, gjorde fire ambassadører – fra Polen, Østrig, Israel og Rusland – det klart, hvorfor den Nye Silkevej, initieret af Kina, vil være til gavn for deres borgeres økonomi. Denne bevægelse hen imod ensartethed understreger, hvordan perspektivet om Silkevejen kan bringe nationer sammen omkring fælles mål.

Tadeusz Chomicki, Polens ambassadør til Kina, bemærkede i sin tale, at

»Den Nye Silkevej forbinder to globale, afgørende vigtige, økonomiske omdrejningspunkter, der i kombination står for mere end 40 % af verdensøkonomien. Det er et ambitiøst projekt, og det bliver ikke nemt at gennemføre det. Alle lande langs ruten må samarbejde.«

Han påpegede også, at Polen er blandt pionererne inden for transportforbindelser over land, mellem Østasien og Europa, som vil blive ryggraden i den Nye Silkevej.

»Jernbaneforbindelsen mellem Chengdu og Lodz var et gennembrud for de økonomiske relationer mellem Polen og Kina, og Suzhou-Warszawa-linjen fulgte efter.«

Andrei Denisov, Ruslands ambassadør til Kina, sagde:

»Det er klart, at en langsigtet udvikling kun kan opnås med fred og stabilitet i Centralasien, og samtidig er vi alle klar over, hvilke risici og udfordringer, der er i dette område og dets naboer ... Som første skridt foreslår vi en udvidelse af SCO's Regionale Anti-terrorstrukturs ansvarsområde ved at tilføje en anti-narkotika-komponent. Det har meget stor betydning, især i sammenhæng med nødvendigheden af at bekæmpe finansieringen af terrorisme.«

»Med hensyn til initiativet for et Økonomisk Silkevejsbæltets trans-eurasiske natur, byder Rusland Kinas forslag om at bygge transportkorridorer mellem Europa og Asien velkommen. For Rusland er hovedformålet at få Bajkal-Amur- og Trans-Sibirien-jernbanelinjernes potentiale frem, idet begge vil kunne være med til at fremme den økonomiske og sociale udvikling af Ruslands østsibiriske og fjernøstlige områder.«

Matan Vilnai, Israels ambassadør til Kina, sagde, at

»Staten Israel støtter præsident Xis Nye Silkevejsinitiativ og håber at kunne spille en konstruktiv rolle i genoplivelsen af den gamle rute ... De to civilisationer – den kinesiske og den jødiske – udviklede sig parallelt, men adskilt fra hinanden, på en tid, hvor forbindelseslinjerne var begrænsede, og dog har vi mange ting til fælles, såsom familieværdier og en forståelse af værdien af uddannelse. Den Nye Silkevej har, ligesom den gamle, til formål at forbinde, og denne mulighed for at være forbundet vil forhåbentlig bringe fredelig, økonomisk udvikling med sig.«

Irene Giner-Reichl, Østrigs ambassadør til Kina, sagde:

»Vi er en indlandsstat og har ikke adgang til havne. Så vi er meget interesseret i fremragende infrastruktur og god adgang til handelsprojekter. Vi er, som mange andre europæiske lande, også afhængige af import af energi, og rødderne til denne import af energi kommer for en stor dels vedkommende fra øst, såsom fra Rusland, Ukraine og Tyrkiet. Så det generelle koncept med et initiativ for en Silkevej over land er interessant for et land som Østrig. Det er også vigtigt at etablere en god grænseflade mellem Vest- og Centraleuropa. Jeg vil også gerne omtale den Maritime Silkevej. Vore interesser i Afrika defineres af, at det afrikanske kontinent ligger nær ved Europa, og der må etableres samarbejde med henblik på udvikling og ressourcer. Denne interesse deles også af andre lande i Europa.«

Foto: Bajkal-Amur-hovedlinjen

[Fra LaRouche-bevægelsen 28. nov. 2014:](#) [Obama holder konstant foden på speederen i atomar døds kørsel med Rusland](#)

27. nov. 2014 – Alle erfarne personer, der har deltaget i strategisk beslutningstagning på højt niveau (selv Henry Kissinger, på sin egen måde), ved, at Lyndon LaRouche har ret, når han insisterer på, at Obama leger »hvem er bange« med atomvåben (eng.: »chicken«; den leg, hvor to bilister i høj fart kører mod hinanden på den hvide linje mellem to kørebaner – og den, der først viger fra et frontalt sammenstød, har tabt). Dette er præcist, hvad præsident John Kennedy, der handlede i modstrid med de fleste af sine rådgivere, skarpt nægtede at gøre under den cubanske missilkrise i oktober 1962.

Den tidligere officer i MI6, Alistair Crooke, skrev f.eks. den 14. nov. i sin »Weekly Comment« på sin webside, »Conflicts Forum«, at

»den erfarne kommentator af amerikansk udenrigspolitik, William Polk, som i

sin tid var medlem af det tre mand store Crisis Management Team under dødsvandet mellem præsident Kennedy og Krustjov under cubakrisen, advarer skarpt om, at vi har kurs mod endnu et sådant farefuldt (endda apokalyptisk) øjeblik med spændinger, der kommer op i højere gear – helt op til reel krig«.

Efter at trække linjerne i Polks argument op, konkluderer Crooke:

»Det, der er så slående ved Polks redegørelse for 'lektier, vi ikke har lært' er, at en meget erfaren russisk embedsmand netop havde fortalt os nøjagtig det samme (hvordan vi synes at gentage det samme, farlige mønster, som førte til den cubanske missilkrise).«

Den 22. november sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, der i 42 år har været diplomat, først for Sovjetunionen og dernæst for Rusland, til Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva, at

»de gik hele vejen i Ukraine og støttede ekstremister og opgav derved deres egen politik med demokratiske regimeskift. Det, der kom ud af det, var et forsøg på at lege 'hvem er bange' med Rusland, for at se, hvem der først blinker. Som tyranner siger, så ville de have Rusland til at 'tabe modet' – blive 'kylling' (jeg kan ikke finde et bedre ord for det), for at tvinge os til at sluge ydmygelsen af russere og russisktalende indfødte i Ukraine.«

Forsvarsminister Chuck Hagels opposition, på linje med generalstabschefernes opposition, mod Obamas fremstød mod apokalypsen, var et spørgsmål, måske det vigtigste, i Obamas fyring af Hagel den 24. nov. Hagel havde

»sagt, at USA måtte finde en måde at nedtrappe spændingerne med Rusland«,

rapporterede Wall Street-avisen dagen efter. Og Kinas Forsvarsministerium roste Hagel efter dennes fyring, for at have fremmet direkte udvekslinger mellem de to landes militær, som afværgede væbnede sammenstød mellem de to nationer.

Ukraine, det angivelige påskud til, at Obama har hastekurs mod krig med Rusland, er totalt bankerot og vil være nødsaget til at indgå en aftale med Rusland for at overleve. Ukraine kan ikke gøre andet, men Det britiske Imperium, som arbejder gennem deres redskab, Barack Obama, vil ikke tillade det. Og mens hele landet glider ud i sammenbrud, har nazisterne i Kiev afskåret pensionisterne i det sydøstlige Ukraine, sammen med livsnødvendige tjenesteydelser, samtidig med, at disse livsnødvendige tjenesteydelser flimrer ustabilt i hele Ukraine.

»Det, vi ser, er katastrofalt«, sagde Lyndon LaRouche. »Kendsgerningen er, at

hvis de bruger tilstrækkelig magt, kan de slå næsten alle ihjel. Men bortset fra dette har de et problem. For sådan er verdenssituationen. Vi må følge dette nøje. Se, hvad vi kan finde ud af om det, for det giver ingen mening. Den blotte idé om en konflikt, som de stiller det op, giver ingen mening. Det ville kun være katastrofale forholdsregler; det er, hvad der synes at være overhængende.«

OPEC mødtes i Wien i dag og afviste krav fra medlemmet Venezuela om at skære produktionen ned for at støtte de katastrofalt lave oliepriser, sagde den saudiske olieminister. Efter mødet faldt Brent-priserne på råolie så meget som 8,4 % i London og forøgede derved dette års fald til 35 %, iflg. *Bloomberg*. »Det er interessant, ekstremt interessant«, sagde LaRouche. »For det er ikke naturligt.« Han støttede præsident Putins erklæring i et langt interview med *Itar-Tass* den 23. nov., hvor han sagde, at saudiernes geopolitiske handlinger, hvilket betyder handlinger rettet mod Rusland og muligvis Iran, er forklaringen på en del af olieprisernes nylige styrtdyk.

»Præcis«, sagde LaRouche. »Det er briterne. Det er britisk politik, hvilket er Obamas politik.«

Når vi overvejer, hvordan vi skal standse dette vanvid, mens der endnu er tid, må vi huske, at roden til den verdensomspændende LaRouche-bevægelse af i dag ligger i LaRouches voksende indflydelse med udgangspunkt i New York City, fra Manhattan, især fra slutningen af 1950'erne og op igennem 1960'erne. Fra New York City, som det virkelige centrum for det patriotiske USA.

»Dette var, og er fortsat, en afgørende situation«, sagde LaRouche. »Man må se på sådanne ting for at kunne vurdere, hvad mulighederne virkelig er.«

Foto: Præsident Kennedy og Sovjetunionens leder Krustjov forud for Cubakrisen

[USA: Obama fyrer Hagel i et vredesanfald](#)

24. nov. 2014 – Præsident Obama fyrede forsvarsminister Chuck Hagel i dag i noget, som en intern kilde beskrev som et »vredesanfald«, som en gengældelse fra

det Hvide Hus' inderste kreds over Hagels modstand – som i virkeligheden var militærets modstand – mod de akademikere, der tror de kan omforme verden ved hjælp af regimeskift og militær intervention i overensstemmelse med deres utopiske visioner om promovning af demokrati.

Hagel har sagt, at han bliver indtil hans efterfølger er blevet bekræftet. En kort optræden af Obama og Hagel i morges kastede ikke lys over de politiske uoverensstemmelser bag det, som næsten universelt ses som en fyreseddel, på trods af Hagels indgivelse af sin afskedsbegæring.

New York Times, som var de første til at komme med nyheden i morges, rapporterede, at Hagel blev tvunget til at gå af »i erkendelse af, at truslen fra Islamisk Stat ville kræve andre færdigheder end dem, som hr. Hagel blev indsat for at udøve«. Der er imidlertid bevis, endda offentligt, for, at Hagels uenighed med det Hvide Hus' politik over for Syrien stikker dybere end som så, især synligt i det memo, som Hagel sendte til det Hvide Hus' nationale sikkerhedsrådgiver, Susan Rice, i midten af oktober, og som blev lækket til *New York Times* i slutningen af måneden. Ifølge *NYT* advarede Hagel i memoet om, at »regeringens politik over for Syrien var i færd med at gå op i sømmene pga. dens mangel på klarhed over hensigterne mht. præsident Bashar al-Assad.«

Hagel gav ikke blot udtryk for sine egne bekymringer, men også militærets, en institution, som altid har stået ham nær lige fra hans dage som holdleder i Vietnam. Han fungerede således som en kanal for disse bekymringer til det Hvide Hus, og han tillod formanden for generalstabscheferne, gen. Martin Dempsey, at give udtryk for mange af disse bekymringer i offentlige forsamlinger, inklusive på en konference i Washington i sidste uge, hvor han (Dempsey) påpegede, at hans mission i Syrien, i øjeblikket, ikke er at vælte Assad-regimet, men derimod at bekæmpe ISIS.

Andre medier har bemærket, at Hagel altid har haft et problem med Obamas inderkreds, som havde til hensigt at styre alle detaljer med overdreven kontrol ('micromanagement').

[USA bruger mission mod Islamisk Stat](#)

til

»regimeskift i smug«, siger russisk udenrigsminister Lavrov

23. nov. 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov anklagede USA for at forberede at bruge missionen for at besejre Islamisk Stat som en »mission for at udskifte det [syriske] regime i smug«, i sine bemærkninger til det rådgivende Råd for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva den 22. nov., rapporterer *Itar-Tass* i dag.

Lavrov sagde ved mødet, at han havde spurgt den amerikanske udenrigsminister John Kerry direkte om, at USA ikke gik til FN om den internationale indsats imod IS.

»Nu, da de har samlet en koalition imod Islamisk Stat, spurgte jeg Kerry, hvorfor de ikke ville forelægge det for FN's sikkerhedsråd«, sagde Lavrov. »Kerry svarede, at i det tilfælde ville de være nødt til at 'ordne' status af Assads regime.«

Lavrov fordømte denne amerikanske holdning og sagde,

»Syrien er et suverænt land, medlem af FN, er det ikke rigtigt«.

Lavrov sagde også, at Kerry påstod, at den syriske præsident Bashar al-Assad er »en faktor, der tiltrækker terrorister«.

»Det er en fuldstændig forvrænget logik«, at USA siger sådan, tilføjede Lavrov. »De syriske regime har samarbejdet meget godt med Rusland og USA og med Organisationen til Forbud mod Kemiske Våben over ødelæggelsen af de kemiske våben.«

»Amerikanerne har endda forhandlet med Taliban, når de havde brug for det ... Hvorfor er det så, at tilgangen til Syrien fortsat afhænger så meget af ideologi? Svaret er sandsynligvis, at det ikke så meget er en mission imod Islamisk Stat, som det er forberedelser til en mission for regimeskift i ly af denne anti-terror-mission«, sagde Lavrov.

Foto: Lavrov i samtale med Kerry

Fra LaRouche-bevægelsen 23. nov. 2014:

BRIKS tilbyder verden samarbejde til gavn for alle – omkring sikkerhed såvel som økonomi

Ligesom den kinesiske præsident Xi Jinping på APEC-topmødet 12. nov. brugte sin fælles pressekonference med den amerikanske præsident Barack Obama til at »byde USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele rigdom og fred i det asiatiske Stillehavsområde«, gennem Silkevejsfonden, AIIB og andre BRIKS-relaterede, nye økonomiske institutioner, brugte den kinesiske regering, den 19.-20. nov., det Femte Xiangshan Forum i Beijing med deltagelse af 300 internationale sikkerhedsekspertter til at sende et budskab, der vedrører global sikkerhed. Dette budskab fremgik klart af begivenhedens titel: »Samarbejde til gavn for alle: Opbyg det Asiatiske Samfund for en Fælles Fremtid.«

Men forsvarsminister, general Chang Wanquan, udtalte også i sin hovedtale til denne konference, at Kina var fuldt ud parat til »effektivt at værne om sin nationale suverænitet, sikkerhed og sine udviklingsmæssige interesser«, hvis Vesten afviser disse tilbud om samarbejde og fortsætter sin konfrontationskurs, som er en trussel mod Kinas, og hele verdens, eksistens.

Russerne gentog i denne weekend deres tilsvarende advarsel, hvor udenrigsminister Sergei Lavrov erklærede, at, med sine økonomiske sanktioner mod Rusland »gør Vesten det klart, at det ikke ønsker at tvinge Rusland til at ændre sin politik, men ønsker at sikre et regimeskift.«

Den enkle kendsgerning er, at, hvis USA og Europa ikke tilslutter sig BRIKS' nye, økonomiske verdensorden, befinder planeten sig på en kurs mod en snarlig krig – en global, atomar udslettelseskrig. Den række af provokationer, som Obama og briterne fortsat kaster mod Rusland og Kina, i Ukraine, i Polen og i Sydvestasien, kommenterede Lyndon LaRouche i dag, kan pludselig føre til generel krig, ikke en slags trinvis byggeklods-optrapning, som nogle måske forestiller sig. Med moderne krigsførelse er der ingen indledende flirt.

I sin webcast fra 21. nov. blev Lyndon LaRouches tanker om dette spørgsmål opsummeret som følger:

USA, NATO og Europa forsøger at præsentere Rusland og Kina for en række provokationer, der tilsigter at omgå dem og standse deres fremstød med BRIKS og de andre udviklingsprojekter, de har lanceret. Men det vil ikke virke. Rusland og Kina besidder rent faktisk en magt, der logistisk og strategisk er den transatlantiske alliances magt, det transatlantiske system, overlegen. Det er det, fordi deres politik er centreret omkring og baseret på et program, der har videnskab som sin drivkraft, med Kinas månebaserede rumprojekt, som går i den retning af den idé, som Johannes Kepler oprindeligt skitserede. Og det er styrken herfra, som rent faktisk sætter dem i en overlegen position. Det er det, LaRouche refererer til som 'Kepler-princippet'.

Den tortur, som man påfører Kina og Rusland, tilsigter at forvirre kernen i BRIKS, både blandt de asiatiske nationer og også blandt deres allierede i Sydamerika, og at forsøge at fremprovokere en fejltagelse fra deres side. Men det er ikke sandsynligt, at dette vil ske. En statsmagt, der udfordres, må være forberedt på at lide tab, men færre tab end et nederlag ville indikere, et nederlag, der kommer fra en eksistentiel trussel mod deres blotte eksistens. Sådan tænker præsident Putin i Rusland tydeligvis; Kina og Indien er ligeledes parat til at indtage denne holdning, fordi det er den eneste holdning, der giver nogen mening.

Tænk på den position, som kineserne, russerne og inderne og menneskehedens lederskab generelt rent faktisk befinder sig i. Når man tager ansvar for hele menneskeheden, må man være forberedt på at løbe visse risici med henblik på at minimere menneskehedens tab på længere sigt. Ikke at løbe disse risici under sådanne omstændigheder er faktisk hensynsløst galskab. Menneskehedens overlevelse på længere sigt må være den idé, der leder os, og menneskeheden vil sige Keplers unikke princip med menneskets viljemæssige kreativitet som den dominerende magt i Solsystemet – og videre endnu.

USA: General Dempsey: Regimeskift er ikke min mission

19. november 2014 – I en tale på Defense One-topmødet i dag tydeliggjorde general Martin Dempsey, formand for generalstabscheferne, sin opposition mod »en

krybende mission« i Irak-Syrien-konflikten. Dempsey holdt fast på, at det er hans mission at besejre ISIL, ikke at fremkalde regimeskift.

»Den mission, jeg har fået, er ISIL. Det er ikke opbyggelsen af en nation. Det er ikke at vælte det syriske regime«, sagde han.

Dempsey fortalte en historie fra sin første tid som kaptajn i hæren, hvor han sprang fra den ene prioritet til den næste (hvilket virkelig lyder en hel del som både Obama og republikanerne i Kongressen). Da en sergent klagede over manglende fokus, spurgte Dempsey sergenten, hvad han skulle gøre; sergenten svarede: »Fortæl os, hvad det væsentlige er, og lad så 'det væsentlige' være det væsentlige. I dette tilfælde er »det væsentlige« at besejre ISIL, og mekanismen til dette er sunni-befolkningens tilbagevisning af ISIL.

Dempsey beskrev sin militære strategi som »Irak først, men ikke kun Irak, og lad det væsentlige være det væsentlige«, som han forklarede betød, at betingelserne for en kampagne på jorden eksisterer i Irak, men at disse betingelser endnu ikke eksisterer i Syrien. For Syriens vedkommende ønsker Dempsey et »Titel 10 åbent uddan-og-udrust-program« (oversættelse: et militærprogram, ikke et Titel 50 hemmeligt efterretningsprogram).

Dempsey gav udtryk for dyb frustration over budgettet og den automatiske nedskæring af bevillinger ('sequestration'); han sagde, at den primære, begrænsende faktor for det amerikanske militær i dag er budgetusikkerhed og infleksibilitet, hvor man skal tage et år ad gangen. Han er løbet tør for måder at beskrive virkningen heraf.

»Vi skal se at komme ud over det«, sagde han og tilføjede, at man skal se at få Kongressens støtte til at gøre en ende på 'sequestration'.

Foto: General Martin Dempsey på Defense One-topmødet

[Rusland vil investere i nord-syd](#)

jernbane til at forbinde Skt. Petersborg med Mumbai

19. nov. 2014 – Samtidig med, at nord-syd jernbaner, som vil forbinde Rusland med Den persiske Golf og dernæst blive forlænget mod øst langs Det arabiske Hav til Indiens vestkyst – hvor Indiens største handelscenter og havn, Mumbai, ligger – skrider frem i hastigt tempo, har man for nylig annonceret flere investeringer. Tidligere på ugen meddelte det Statslige Russiske Jernbaneselskab sine planer om at bygge en jernbaneforbindelse fra Rusland, tværs over Aserbajdsjan til Iran. En aftale mellem regeringerne om bygning af jernbanen forventes at blive underskrevet i juli måned næste år, og det russiske firma sagde, at det vil betale regningen for projektet.

Rusland investerer allerede i jernbanen, der går fra Astara (Aserbajdsjan) til Qazvin (det nordlige centrale Iran), via Rasht. Der er for nylig indgået aftale mellem direktørerne for jernbanerne i Aserbajdsjan, Rusland og Iran om nord-syd-korridoren. Ud over Rusland er også Iran parat til at investere i den 205 km lange Astara-Rasht-Qazvin-jernbane, sagde den iranske ambassadør til Aserbajdsjan, Mohsen Pak Ayin, til Report.Az den 27. okt. I 2013 voksede transporten på veje mellem Iran og Rusland med 39 % i forhold til 2012, sagde den iranske ambassadør.

I henhold til en artikel, »Rusland vil åbne en vej mod syd for Aserbajdsjan«, som var på Trend.Az den 17. nov., samarbejder Aserbajdsjan og Iran om jernbaneprojektet mellem de to lande som en del af denne korridor. Artiklen sagde, at vare- og persontransport mellem Aserbajdsjan og Iran i øjeblikket foregår som vejtransport. Efter projektets gennemførelse vil det blive muligt at udføre denne transport via jernbane, og som et resultat vil varetransporten mellem de to nabolande vokse.

Det meste af nord-syd-korridoren løber gennem Rusland, fra øst til vest. Ifølge et skøn vil nord-syd-jernbanen mellem Astara i Aserbajdsjan og Qazvin i Iran, når den er færdig, transportere så meget som 20 mio. tons fragt og varer om året, hvilket vil forbedre de involverede landes økonomier betydeligt. Det vil også fremme jernbanetransporten for mindst 1,4 mio. mennesker årligt.

Fra LaRouche-bevægelsen 19. nov. 2014: Skub Obama ud over kanten for at bane vejen for Verdenslandbroen

EIR står umiddelbart foran udgivelsen af den længe ventede specialrapport om Verdenslandbroen. Dette 370-siders store dokument er en køreplan for en global, videnskabelig og økonomisk renæssance over de næste 50 år, som dækker alle kontinenter, samt menneskehedens udenjordiske forpligtelse (rumfart).

Præsident Obama er opsat på at bruge sin sidste tid i embedet på at ødelægge, hvad der er tilbage af USA. Han satser på en racekonfrontation gennem Justitsministeriets fortsatte provokationer omkring hændelsen i Ferguson, Missouri og den verserende sag, hvor et nævningeting skal afgøre, om der skal rejses tiltale mod en politibetjent for at have skudt en ung, sort mand ihjel.

Endvidere satser Obama på at udstede en forfatningsstridig, eksekutiv ordre – uden om Kongressen – der vil give fem millioner illegale immigranter lov til at blive i USA – ikke, fordi han kerer sig om deres velfærd, men fordi det yderligere vil udløse socialt kaos og fremme hans satsning på et eksekutivt diktatur.

Obama har også grundigt forstyrret generalstabschefernes plan til besejring af Islamisk Stat og gjort det til noget værre rod, som kunne føre til amerikanske tab under kamphandlinger. Som en førende demokrat har advaret om, hvis blot én tilfangetaget, amerikansk soldat skulle blive halshugget af Islamisk Stat – ligesom 30 tilfangetagne syriske soldater blev det – så ville det være det samme som et 11. september for Obama. Obama har, som senator Tim Kaine advarede om i en tale for nylig, allerede overskredet falddatoen iht. Resolutionen om beføjelse til at føre krig, og hver dag, der går, er USA engageret i ulovlig krigsførelse i Irak og Syrien.

Denne mand er alt det, som Lyndon LaRouche advarede om så tidligt som i april 2009: Obama lider af alvorlige, narcissistiske personlighedsforstyrrelser, og han tager imod ordrer fra London via Chicago Mercantile Exchanges chefbarne pige, Valerie Jarrett.

Det amerikanske folk afgav en rungende stemme for Obamas politiske afsættelse gennem en rigsretssag den 4. november, og der er, blandt mange demokrater såvel som republikanere, en udbredt og voksende erkendelse af, at Obama må smides ud af embedet – nu.

Spørgsmålet er, om de førende demokrater i Kongressen, og andre, har det fornødne mod til at skride til handling nu – før USA fremprovokerer en global krig, hvor man ikke mere kan vende om.

Selve Obamas britiske kontrollører er ved at gå amok over den kendsgerning, at Rusland, Kina, Indien og de andre lande i BRIKS og deres allierede er godt i gang med at etablere et nyt paradigme med globalt samarbejde og videnskabeligt og økonomisk fremskridt. APEC- og G20-topmøderne, som netop er afsluttet, sætter de to paradigmer i stærkt relief: den britiske premierminister David Cameron var anfører for et nederdrægtigt gruppeangreb imod den russiske præsident Vladimir Putin, hvor han sidestillede dennes handlinger i Krim med nazisternes. Obama (USA), Merkel (Tyskland) og Harper (Canada) fulgte trop, idet Merkel holdt en tale i Sydney i mandags, som var det mest sindssyge angreb på Rusland, som er blevet holdt af nogen tysk statschef i efterkrigstiden. Man udfører større operationer til destabilisering af BRIKS-regeringerne i Sydafrika og Brasilien efter »farverevolutions«-modellen, og også Mexico er på listen over mål, fordi præsident Pena Nieto vovede at overskride Obamas ordre om at holde sig væk fra Kina og APEC-topmødet.

Sæt disse sindssyge provokationer i kontrast til den rungende velkomst, som blev den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi til del i Australien.

Alle disse desperate handlinger er på forhånd dømt til undergang. I en tale i går, tirsdag, til Den russiske Folkefront, gjorde præsident Putin det klart, at Rusland ikke vil bøje sig for Vestens trusler og pres. Både Rusland og Kina er i gang med at forberede sig til eventuel krig, der fremprovokeres af NATO og Londons Obamaregering. Chefen for det russiske luftvåben er i New Delhi i denne uge samtidig med, at den russiske forsvarsminister Shoigu er i Beijing for yderligere konsultationer omkring det russisk-kinesiske strategiske og militære partnerskab.

Denne krigsfare kan udelukkende kun standses ved, at Obama fjernes fra magten og ved, at USA vender tilbage til sit historiske standpunkt gennem fuldt ud at gå ind for BRIKS og relaterede initiativer, for et nyt paradigme for samarbejde. Som præsident Xi Jinping gjorde det klart i Beijing under APEC-topmødet, så er den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) åben for alle – inklusive USA.

EIR står umiddelbart foran udgivelsen af den længe ventede specialrapport om Verdenslandbroen. Dette 370-siders store dokument er en køreplan for en global, videnskabelig og økonomisk renæssance over de næste 50 år, som dækker alle kontinenter, samt menneskehedens udenjordiske forpligtelse (rumfart).

Kampen om USA's sjæl er en kamp om at afsætte Obama og satse på Verdenslandbroen. Det er en kamp, som kan og skal vindes. Obama er færdig, briterne ligeså.

[Leder fra LaRouche-bevægelsen 14. nov. 2014:](#) [BRIKS har åbnet op for en ny verden](#)

Med Obama, som blev forvist til en ubetydelig position ved APEC-topmødet i Beijing, er det globale skift, som har været i gang i løbet af de seneste uger, nu hastigt ved at konsolideres.

Udviklingen i BRIKS/APEC har overtaget kursbestemmelsen af bevægelsen i den globale politik og sætter dynamikken, kommenterede Lyndon LaRouche efter en bedømmelse af situationen. Dette åbner op for alle dem i alle lande, som har ventet på at kunne blive deres pessimisme kvit og tilslutte sig vejen til fremskridt. Med en Obama, der går ned, kan andre ting, som er associeret med ham, også gå ned – inklusive den morderiske, økonomiske politik, som han forsøger at bevare over verden og USA, på vegne af Det britiske Imperium.

Kina har taget føringen og vil fortsætte med det. Fra APEC-topmødet tog den kinesiske premierminister Li Keqiang videre til ASEAN/Østasien-topmødet i Myanmar, hvor han indgik en ny forpligtelse til 20 mia. dollars, til udvikling langs den Maritime Silkevej. I kontrast hertil ankom Obama til samme topmøde som en nedrivningsmaskine og krævede, at Myanmar ændrede sin forfatning til at passe

til hans og George Soros' krav. Kan der være nogen tvivl om, hvilken af to muligheder, områdets nationer vil vælge?

Næste skridt er så G-20-topmødet (15. november i Brisbane, Australien), hvor præsident Xi Jinping i denne weekend vil fremlægge sin vision for udvidelse af den udviklingsproces, som Kina anfører på globalt plan. Obama et al. har regnet med at kontrollere omgivelserne på G-20, men de har tabt på forhånd. Det er udviklingen med BRIKS/APEC, der kontrollerer de globale omgivelser, i hvilke de opererer.

I Europa er der endda begyndt at komme en synlig tilpasning til de nye muligheder i disse globale omgivelser. Franskmændene gumler på bidslet, mens de overvejer at tilslutte sig den Nye Silkevej, og tyske industrifolk er interesseret i at investere i Indien, hvis regeringsrepræsentanter, på det Indo-tyske Investeringsstopmøde i Berlin i denne uge, fremlagde et dramatisk, ambitiøst program for nye byer, jobs og en gennemgribende, økonomisk genoplivelse.

I Rusland har kampen mod monetaristerne, såsom Centralbanken – en kamp, der anføres af Sergei Glazyev – nu resulteret i et offentligt krav, på Moskvas radio, om, at Dumaen vedtager »noget, der er analogt med Glass/Steagall-loven«, for at standse det spekulative angreb på landet.

Der er selvfølgelig stadig problemområder; Mellemløsten er et af de afgørende. Men det globale skift åbner op for potentialet for, at også disse problemer kan løses. I betragtning af Obamas svage stilling er der kræfter i USA, med kongresmedlem Walter Jones og senator Tim Kaine som eksempel, som nu optrapper kampen for at standse den globale terrorisme ved at få de 28 sider [af rapporten over den fælles kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, -red.] frigivet, og ved at blokere præsidentens hævde af diktatoriske magtbeføjelser til at erklære krig.

Den centrale virkelighed er, at verden er forandret. Der er åbnet op for nye muligheder, og de kan nu virkeliggøres.

[Sydvestasien:](#)

Rusland og Egypten samarbejder med FN om plan for konference til afslutning af krigen i Syrien

11. nov. 2014 – Moskva og Cairo diskuterer intenst forberedelser til »en konference mellem den syriske regering og oppositionen i håb om at bringe dem sammen i en overgangsregering, som 'bekæmper terrorisme'«, rapporterede den velrenommerede libanesiske avis, *Al Akhbar*, den 11. nov. Avisen er velinformeret om den syriske situation og publicerede for nylig et langt og ekstremt åbenhjertigt interview af avisens seniorreporter, Nahed Hattar, med den syriske udenrigsminister Walid Muallem. Udenrigsministeren diskuterede sit nære venskab med russiske embedsmænd og årsagerne til, at Syrien accepterer – men ikke har tillid til – den amerikanske bombing af Islamisk Stat inde i Syrien, så længe USA ikke angriber Syrien.

Den følgende rapport bør tages med det forbehold, at den repræsenterer igangværende diskussioner mellem de involverede nationer; alt, hvad der siges i det følgende, vil sandsynligvis ikke være inkluderet nøjagtigt i deres plan, når denne annonceres offentligt.

Ifølge *Al Akhbar*

»er det næsten blevet bekræftet, at Rusland vil invitere den syriske regering og dele af den syriske opposition til en konference i Moskva, med titlen Moskva I i stedet for Genève III ... Planen – forberedt i samarbejde mellem det Russiske Udenrigsministerium, egyptiske myndigheder og FN's udsending til Syrien, Staffano de Mistura – foreslår, at to delegationer inviteres til en dialog i den russiske hovedstad.«

»Den første delegation er fra den syriske regering under ledelse af vicepremierminister og udenrigsminister Walid al-Muallem. Den anden delegation vil inkludere personer fra oppositionen, såsom tidl. leder af oppositionen Den syriske nationale Koalition, Ahmed Moaz al-Khatib, lederen af Folkets Vilje-partiet, tidl. vicepremierminister Qadri Jamil, flere personer, som har forladt Koalitionen, plus den Nationale Komite for Koordinering, samt det Syriske Kurdiske Demokratiske Unionsparti under Salem Muslims ledelse, hvis enheder bekæmper ISIS i det nordlige og østlige Syrien.«

I modsætning til Genève I og II-konferencerne, som viste sig nytteløse pga. Obamaregeringens og briternes insistensen på, at konferencen baseredes på Assads afsættelse, og som ekskluderede den legitime, interne opposition (til fordel for de Saudi-Qatar-Tyrkiet-støttede terrorister), så er denne konference sat op til at blive en succes ved at respektere »Syriens integritet«, med den egyptiske præsident Al Sisis ord. Al Sisi har omstødt det Muslimske Broderskabs regerings støtte til afsættelsen af Assad, og han har været vært for betydningsfulde syrere, inkl. Syriens Stormufti, i Cairo.

En indikation på det høje niveau af tænkning, som er involveret i disse planer, er, at Moskva-Cairo-initiativet er fast besluttet på at bevare den syriske hærs struktur og funktion med Al Assad som dens øverstbefalende chef selv, når en overgangsregering eller en interim-regering er installeret.

»Russiske og egyptiske embedsmænd mener, det er vigtigt at bevare den syriske hærs struktur, som sluttelig vil give plads til tusinder af officerer og soldater, der flygtede, eller som ikke meldte sig til tjeneste på deres baser, eller afhoppere, som ikke tilsluttede sig organisationer i stil med al-Qaeda«,

siger Al Akhbar. Dette er en nødvendighed for at mobilisere maksimale styrker inde i Syrien imod IS, al-Nusra, al-Qaeda og de andre jihad-terrorister. Egypten og Rusland mener, at kampen mod terrorisme haster og ikke kan vente til en eventuel, mulig sejr til den amerikanske »koalition«.

Inden for to år, og efter overgangsregeringen har overvåget forfatningsændringer, vil der blive afholdt valg, i hvilke Assad vil have lov at opstille til genvalg som præsident.

Lyndon LaRouche kommenterede disse nyheder og sagde, at det var af absolut vital betydning, at Syriens suverænitet blev bevaret, og han støttede kraftigt Moskvas og Cairos beslutsomhed mht. at bevare den syriske hær og sikkerhedstyrkerne intakte for at vinde krigen imod jihad-terroristerne.

Moskva-Cairo-planerne kommer på samme tidspunkt, som FN's særlige udsending til Syrien, Staffan de Mistura, har holdt møde med den syriske præsident Bashar al Assad for at diskutere bestræbelser på at oprette en »våbenstilstandszone« mellem oppositionen og den syriske hær i Aleppo – en plan, som Assad siger, er værd at overveje.

Sinai-terrorisme skal stoppes gennem økonomisk udvikling

7. nov. 2014 – En førende, egyptisk økonom skriver, at den bedste måde at gøre en ende på terrorismen på Egyptens Sinai-halvø er gennem en ekspansiv, økonomisk udvikling, som kan forøge regionens befolkningstal. Sinai-halvøen ligger mellem Suezkanalen og Egyptens grænse mod Israel og Gaza-striben, og er hjemsted for Egyptens alvorligste terrorgrupper. I sidste uge dræbtes flere end 30 medlemmer af Egyptens sikkerhedsstyrker.

Ahmed El-Sayed Al-Naggar, en førende økonom og redaktør for den regeringsstøttede avis Al Ahram, skrev forslaget til en plan til bekæmpelse af terrorisme i Sinai gennem økonomisk udvikling. Planen blev publiceret i avisen den 4. nov.

Han skriver først, at grundlaget for terrorismen i regionen er, at meget af økonomien, især i det nordlige Sinai, er baseret på den sorte økonomi, primært smugleri: narkotika, våben, produkter med tilskud såsom cigaretter, der går til og fra Egypten, Gaza-striben, Israel og andre lande. Denne virksomhed har kunnet blomstre, fordi regionen under den egyptisk-israelske fredsaftale er blevet demilitariseret og forvandlet til en bufferzone. Som et resultat har regionen manglet reel økonomisk udvikling. Al Naggar insisterer på, at »omfattende udvikling og mangedobling af Sinais befolkning er hovedforsvarslinjen og særdeles effektivt, det være sig mht. at konfrontere et zionistangreb eller radikale, voldelige terroriststyrker.«

I øjeblikket er befolkningstætheden under 10 mennesker pr. km². Måden at forøge sikkerheden i området på er ikke ved at gøre det til et ingenmandsland, siger han, men i stedet, at »en konstant forøgelse af dets befolkning er et omfattende middel til strategisk forsvar.«

Han siger også, at politikken med at lukke grænseovergangene mellem Egypten og Gaza i lange perioder burde have været ophævet, fordi det kun er til gavn for smuglerne, og derfor må »grænseovergangen altid være åben for lovlig handel og

persontransit, i overensstemmelse med Egyptens visumregler.«

Eftersom området er sensitivt, bør dets udvikling »kun gennemføres af egyptiske hænder, hjerner og penge, og de Egyptiske Væbnede Styrker må have vetoet over enhver civil økonomisk operation der. En væsentlig del af udviklingsprojekterne i Sinai må imidlertid gennemføres af statslige selskaber i de mere militært følsomme områder af Sinai.«

Al Naggar identificerede turisterhvervet, som dominerer syden, som en sikkerhedsrisiko, fordi det er et let mål for terrorister, og terrorisme ville slå erhvervet ihjel. Hvad der var vigtigere, sagde han, var at udvikle »Sinais enorme råmaterialer, såsom mineraler, stenbrud, landbrugsjord, fiskeri, anlæg til destillation af vand og vareproduktion inden for alle felter, især inden for stenbrudsprodukter og landbrugsindustri, ved at udnytte Sinais landbrugspotentiale«. Desuden burde Sinai ikke anses for blot at være et sikkerhedsproblem, »men snarere som opbygning af statens og nationens integritet. Dette vil sige hver borgers ret til at deltage i udvikling, og nationens ret til at omfordele befolkningen ved at udvide udviklingen til nye områder.«

Han foreslår at bringe folk ind i området ved at bygge den nødvendige infrastruktur og projekter, der fokuserer på landbrug, fiskeri og mindre projekter med dyrehold, fjerkræ-, kanin- og fiskeopdræt, agro-industri, så vel som værksteder for kunsthåndværk og håndværk.

At tilbyde nyuddannede fra landbrugsskolerne statslandbrug på op til 5.000 feddan[1] ville være med til at udvikle landbrug, argumenterer han og siger, at der bør vedtages love, som kun tillader egyptere at købe jord. Han tilføjede, »Staten kan også regulere finansiering af landvindings- og opdyrkningsprojekter i Sinai på statsejet jord gennem investeringscertifikater i lighed med den proces, der anvendes til at finansiere udgravningen af den nye Suezkanal.«

Foto: Smuglertunneller i byen Rafa på grænsen til Israel

[1] 0,42 ha

Helga Zepp-LaRouche: Efter Obamas Waterloo: LaRouche kræver upartisk samarbejde i USA

Resultatet af midtvejsvalget i USA førte til Demokraternes mest dramatiske valgnederlag siden Anden Verdenskrig og giver Republikanerne kontrollen over begge Kongressens huse, såvel som 31 – måske endda 32 – af i alt 50 guvernørposter. I samtlige delstater gør man Obamas politik ansvarlig for dette jordskred. I det Demokratiske Parti er tre grupperinger gået sammen og kræver i disse dage, at Obamas inderkreds af »interventionister« – altså Valerie Jarrett, Susan Rice, Denis McDonough osv. – fyres og erstattes af kompetente demokrater, f.eks. fra Clinton-regeringen.

I betragtning af de eksistentielle udfordringer, som USA står overfor mht. sin finansielle og økonomiske situation, såvel som den brandfarlige, strategiske krise i verden, krævede Lyndon LaRouche, at demokrater og republikanere, som en påtrængende nødvendighed, må komme overens om en upartisk dagsorden. Udskiftningen af Obama på den ene eller anden måde er sikker, og derfor er det bydende nødvendigt, at en handledygtig regering kommer i stand.

Denne upartiske kombination af demokrater og republikanere må sætte bekæmpelsen af den umiddelbare krigsfare øverst på dagsordenen, og til dette hører samarbejde med Kina, såvel som den omgående afslutning på støtte til fascisterne i Ukraine – en politik, som har bragt verden til randen af en strategisk konfrontation med Rusland. Desuden må den amerikanske generalstabs plan for at omstyrte »Islamisk Stat« støttes.

LaRouche har allerede tidligere defineret [Fire Love](#), ved hvis hjælp det truende finanskrak kan forhindres og en økonomisk genrejsning kunne igangsættes.

I modsætning til den i Europa vidt udbredte anskuelse, at selv en rigsretssag mod Obama overhovedet ikke ville ændre noget i amerikansk politik, så er USA på ingen måde så monolitisk, som de ensrettede medier i deres todimensionelle nyhedsrapportering vil have os til at tro. Ud over sådanne skingre personer som McCain findes der patrioter i begge lejre, der ikke ønsker, at USA skal starte en atomkrig, og som heller ikke er ubekendt med Amerikas elendige tilstand. Nogle af dem ved også, at den fulde vægt af ansvaret vil falde tilbage på dem, hvis det kommer til et nyt finanskrak, som vil få krisen med Lehman Brothers i

2008 til at ligne de berømte »peanuts«.

Men det er også klart, at verden i mange henseender befinder sig i et slutspil, hvis udfald enten vil blive en ny verdenskrig – eller også sætter de fornuftige kræfter sig igennem, som i alle vigtige spørgsmål tilstræber et samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, og hvor alle andre fredselkende nationer dernæst kan tilslutte sig dette samarbejde. På den ene side er der fanatikere, som f.eks. direktøren for asienstudier i Council of Foreign Relations, Elisabeth Economy, hvis udfald mod Kina truer med at føre USA direkte ind i den Thukydidd-fælde, som generalstabschef Dempsey gentagne gange har advaret imod. På den anden side er der absolut politikere som Bill Clinton, der i sin embedsperiode principielt har bevist, at han kan samarbejde med Rusland og Kina, og som man i dag også kan have tillid til vil være fortalere for et samarbejde mellem USA og BRIKS-staterne.

APEC-topmødet den 9.-11. nov. i Beijing, det efterfølgende møde mellem BRIKS-landenes statschefer og G20-topmødet i Australien vil give et temmelig nøje spejlbillede af konstellationen af kræfter i verden. Det vil blive tydeligt, at det økonomiske, politiske og militære samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien vil blive yderligere udbygget, og at den Nye Silkevejs inkluderende politik og samarbejdet med mange af Asiens, Sydamerikas og Afrikas lande er den overlegne model, som kommer alle stater, som deltager i det økonomiske opbygningsprogram, til gode. Hertil hører også aftalen om »Free Trade Area of the Asia Pacific« (Frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet, FTAAP), som er inkluderende for alle stater – i modsætning til den TPP-aftale, som USA er fortalere for, og som i det mindste i sit nuværende koncept skal udelukke Kina.

Ligeledes mere attraktivt er BRIKS-staternes og deres samarbejdende nationers banker – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank (NDB) og Shanghai Corporation Organisation Bank – som alle udelukkende tjener til at finansiere realøkonomiske projekter og nu begynder at finansiere projekter til udviklingslandene, som Verdensbanken har afslået i årtier. Man kan formode, at BRIKS-staterne inden for rammerne af disse topmøder vil diskutere konkrete idéer til, hvordan man vil modvirke det kollaps af den transatlantiske finanssektor, som med sikkerhed snart vil indtræde, dvs. diskutere reelle alternativer til Federal Reserves, Bank of Englands og Den europæiske Centralbanks utopiske Bail-in-, Bail-Out-fantasi.

Den næste banebrydende begivenhed, som falder i turbulensen efter Obamas nederlag, er den sandsynlige, afsluttende forhandling mellem P5+1-staterne (de fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd plus Tyskland) og Iran om det iranske atomprogram den 24. november. Egentlig er det russiske forslag om at

forarbejde den berigede, iranske uran til brændselsstave i Rusland allerede accepteret, og med en aftale kunne man dernæst etablere et inspektionsregime og ophæve sanktionerne. Men ødelæggende manøvrer, som alle sluttelig udgår fra Imperiets kræfter, optrappes næsten dagligt.

Således rapporterer Wall Street Journal om et hemmeligt brev fra Obama til Ayatollah Khamenei, hvor en succesrig atomaftale kædes sammen med muligheden for et amerikansk-iransk samarbejde mod ISIS-terroristerne. Offentliggørelsen, som beroede på unavngivne kilder, havde den tydeligvis tilsigtede virkning: Mike Rogers, formand for Kongressens Efterretningskomite, hidsede sig op over den oprørte reaktion fra USA's allierede i Mellempøsten, som befinder sig i »koalitionen« mod ISIL-styrkerne. Tidligere havde de berygtede høge John McCain og Lindsay Graham betegnet brevet som »uhørt«, som i øvrigt skader USA's nationale sikkerhedsinteresse lige så meget som de arabiske partners interesse.

Det, som disse herrer i deres neokonservative forblindelse naturligvis tier om, er den kendsgerning, at kun et amerikansk-iransk-syrisk samarbejde kan gøre en ende på ISIS-terroren, der er resultatet af amerikansk politik siden Brzezinskis politik i halvfjerdsene, og som bl.a. støttes af Saudi Arabien og Qatar. McCain og Graham krævede, at man opsagde atomaftalen med Iran, væltede Assad-regeringen og leverede våben til Kiev-regimet. I USA gælder ganske vist det første tillæg til Forfatningen, som beskytter ytringsfriheden, men der findes også præcedenstilfældet med Nürnberg-domstolen, hvorefter forberedelser til en angrebskrig straffes med døden.

Den umiddelbart farligste eskalering finder i øjeblikket sted i Ukraine, hvor Porosjenko, med åbenlys støtte fra den amerikanske regering, NATO og EU, reagerer på det folkeretsligt legitime valgresultat i Donetsk og Lugansk med et fornyet bombardement af landets egen befolkning. Den egentlige skandale i dette er den kendsgerning, at Vesten, men netop også den tyske regering, fortsat støtter fascisterne i Ukraine, samt deres ubetingede loyalitet over for det anglo-amerikanske imperium, som sætter Tredje Verdenskrig, og dermed den menneskelige arts udslettelse, på spil.

Vi befinder os i slutspillet om menneskehedens skæbne. Hvis vi taber dette spil, ender det med vor arts udslettelse gennem atomkrig. Hvis vi vinder det, kan vi etablere et nyt fællesskab blandt verdens nationer, et fællesskab, som helliger sig den menneskelige civilisations fælles opgaver – kampen mod Ebola, terrorisme, narkotikaplagen, faren for et globalt finanssammenbrud, sult, asteroidenedslag og mod opgivelsen af menneskelig fornuft. Det er på allerhøjeste tid, at vore borgere vågner op.

Der er en udvej af disse eksistentielle trusler, men den ligger på et meget højere niveau for tænkning, end Bildzeitung eller fr. Merkel vil have os til at tro. Partipolitiske skyklapper og påståede, chauvinistiske eller geopolitiske interesser er opskriften på en katastrofe. Vi er som art virkelig kommet til det punkt, hvor vi bliver prøvet på, om vi er tilstrækkelig moralsk sunde til at sikre vores egen overlevelse.

Slut Dem til Schiller Instituttet, hvis De vil bidrage til dette.

[Radio Schiller den 10. november 2014: 1989, den tabte chance for fælles udvikling og sikkerhed](#)

Men nu er BRIKS på vej op med et alternativ til kollaps og krig baseret på Schiller Instituttets program.

med formand Tom Gillesberg

[Fra LaRouche-bevægelsen 9. nov. 2014: Lyndon LaRouche: Med mindre Obama sparkes ud i løbet af weekenden, er USA færdig](#)

Lyndon LaRouche har et budskab til det amerikanske folk: Med mindre Obama sparkes ud i dag, eller mandag, er USA færdig.

Obamas frække benægtelse af den fornægtelse, han var genstand for i sidste uge, hensætter verden og USA i en dødelig fare. Situationen i Ukraine er en total krudttønde, med den nazistiske Kiev-regerings optrapning. Obamas

konfrontationspolitik med Rusland på Det britiske Imperiums vegne er så farlig, at selv Gorbatsjov træder i forsvar for Putin, og op imod NATO's politik, i anledning af festlighederne i dag i forbindelse med 25-års dagen for Murens fald.

Vi må ikke tillade, at Obama, som står umiddelbart for at rejse til Asien, vinder momentum – eller også har vi tredje Verdenskrig.

Helga Zepp-LaRouche udtrykte det således i sit interview på The LaRouche Show i går:

»For at komme til sagen, så har vi en ekstremt akut fare for krig i Ukraine. Porosjenko, hvis regering er gennemsyret af nazister, bomber nu igen befolkningen i Østukraine, i Donbass-regionen, og det er ekstremt farligt. Jeg hørte en rapport i morges over tysk radio, som sagde, at hvis blot en tændstik blev tændt, kunne vi have en storkrig. Dernæst er der selvfølgelig en ekstremt eksplosiv situation i Mellemøsten med ISIS. De endelige forhandlinger i Iran P5+1er planlagt. Den endelige dato for disse forhandlinger er den 24. november, og der foregår mange, mange bestræbelser på at køre dette af sporet. Hvis det bliver kørt af sporet, vil helvede bryde ud oven i det, der i forvejen foregår i Mellemøsten. Så vi sidder virkelig på en krudttønde.«

»På den anden side – og det er derfor jeg siger, at vi står mellem Himmel og Helvede – så er der en dynamik med maksimal økonomisk integration fra BRIKS-landenes side, og APEC-topmødet er allerede begyndt med møder på det lavere ekspertniveau og vil kulminere mellem den 9. og den 11. (nov.) i Beijing, to dage fra i dag. Og vi kan forvente, at der herfra kommer betydningsfulde initiativer, som går i retning af yderligere integration af ikke alene BRIKS-landene, men også mange lande i Sydamerika, Asien og Afrika, og en af de vigtige nyheder er, at det ser ud til, at forudsætningerne for, at Abe fra Japan og Xi Jinping kan mødes, er blevet etableret, og de ønsker at genoptage mere normale relationer mellem Japan og Kina. Og hvis dette lykkes, vil det virkelig fjerne et af de brændpunkter, der kunne føre til en militær konfrontation. Så hvis forholdet mellem Japan og Kina køler af og bliver mere normaliseret, så er det også en meget vigtig udvikling.«

APEC-topmødet går faktisk ekstremt godt, med Xi Jinpings meddelelse om en ny fond til konstruktion af jernbaner i Sydasiens, og med et voksende antal lande, som går med i AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank). Andre udviklinger blandt BRIKS-nationerne går også fremad.

Men hvis man nægter at fjerne Obama fra embedet, kan det forårsage, at hele verden eksploderer.

DER MÅ HANDLES NU!

Specialrapport: Den nye Silkevej transformerer planeten – En ny æra for menneskeheden

Men jeg er nødt til at sige, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi har en krise af dimensioner uden fortilfælde. Menneskeheden står i øjeblikket på randen af et folkemord, som kunne blive værre end noget som helst, der tidligere er sket i historien, og som situationen er nu, hvis den transatlantiske sektors nuværende politik fortsætter, så vil det ske.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

En ny Økonomisk Verdensorden med BRIKS og Schiller Instituttet

»Slaget om Jorden« er i gang mellem BRIKS og den nuværende unipolære verdensorden med centrum i City of London og Wall Street. Med Dilma Rousseffs valgsejr fastholdes Brasilien i BRIKS, og etableringen af en Asiatisk Infrastrukturinvesteringsbank, AIIB, inkluderes stadig flere lande i samarbejdet. BRIKS er ved at realisere den nye retfærdige økonomiske verdensorden, som Schiller Instituttet har kæmpet for, og Schiller Instituttets jubilæumskonference viser instituttets centrale placering i denne kamp i dag. IS

kan besejres gennem samarbejde med Rusland, Kina, Syrien og Iran – og konfrontation med Rusland via Østeuropa må stoppes, inden vi får atomkrig. Der må etableres en international koordineringskomité under amerikansk og russisk ledelse til at besejre ebola-pandemien. ECB's stresstest var et røgslør for at bankkrise og sammenbrud lurder.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Radio Schiller den 30. oktober 2014: Øget trussel om atomkrig// Frankfurt konferencerapport// Ebola nødplan

Med formand Tom Gillesberg.

Videoen bliver klar senere idag fredag.

Putin siger sandheden i Valdai Internationale Diskussionsklub

24. okt. 2014 – Under det afsluttende plenarmøde i Valdai Internationale Diskussionsklub over temaet »Verdensordenen: Nye regler, eller et spil uden regler«, talte den russiske præsident Vladimir Putin om den internationale

situation i udiplomatiske, sandfærdige vendinger. Valdai Klub havde i år deltagelse af 108 eksperter, historikere og politiske analytikere fra 25 lande, inklusive 62 udenlandske deltagere. Det følgende er uddrag af hans bemærkninger:

»Noget af det, jeg siger, kan synes lidt for barsk, men hvis vi ikke taler direkte og ærligt om det, vi virkelig tænker, er der i det hele taget ikke meget mening i at mødes på denne måde. I det tilfælde ville det være bedre ganske enkelt at holde sig til diplomatiske sammenkomster, hvor ingen siger noget, der virkelig giver mening, og hvor, med en berømt diplomats ord i erindringen, man erkender, at diplomater har tunger for ikke at sige sandheden.

For det første er ændringer i verdensordenen ... sædvanligvis blevet ledsaget af, om ikke globale krige og konflikter, så af en kæde af intense konflikter på lokalt plan. For det andet, så drejer global politik sig frem for alt om økonomisk lederskab, spørgsmål om krig og fred og den humanitære dimension, inklusive menneskerettigheder.

Ulykkeligvis findes der ingen garanti for, at det nuværende, globale og regionale sikkerhedssystem er i stand til at beskytte os fra omvæltninger. Dette system er blevet alvorlig svækket, fragmenteret og forvansket.

Den Kolde Krig endte, men den endte ikke med underskrivelsen af en fredstraktat med klare og gennemsikkelige aftaler om at respektere eksisterende regler, eller om at skabe nye regler og standarder. Dette skabte indtrykket af, at de såkaldte sejrherre i den Kolde Krig havde besluttet at forcere begivenheder og omforme verden til fordel for deres egne behov og interesser.

International lov er blevet tvunget til retræte om og om igen af angrebet fra legal nihilisme. Objektivitet og retfærdighed er blevet ofret på alteret for, hvad der var politisk formålstjenligt. Arbitrære fortolkninger og partiske skøn har erstattet legale normer. Samtidig har den totale kontrol over de globale massemedier gjort det muligt, når det var ønskeligt, at portrættere hvidt som sort og sort som hvidt.

I en situation, hvor et land og dets allierede, eller rettere sagt dets satellitter, dominerede, forvandlede søgen efter globale løsninger ofte til forsøg på at gennemtvunge deres egne, universelle opskrifter. Denne gruppes ambitioner voksede sig så store, at de begyndte at præsentere den politik, som de smedede sammen i magtens korridorer, som hele det internationale samfunds anskuelse. Men det er ikke tilfældet.

Selve begrebet om national suverænitet blev en relativ værdi for de fleste

lande. Det, som essentielt blev foreslået, var følgende formel: Jo større loyalitet mod verdens eneste magtcentrum, desto større dette eller hint regerende regimes legitimitet.

De forholdsregler, som man tog imod dem, der nægtede at underkaste sig, er velkendte og er blevet prøvet og testet mange gange. Det omfatter magtanvendelse, økonomisk og propagandamæssigt pres, indblanding i interne anliggender og påkaldelse af en slags overlegal legitimitet, når man havde brug for at retfærdiggøre ulovlige interventioner i denne eller hin konflikt eller vælte ubelejlige regimer. På det seneste har vi fået voksende beviser for, at decideret afpresning er blevet brugt over for flere ledere. Det er ikke for ingenting, at Big Brother bruger milliarder af dollars på at overvåge hele verden, inklusive de nærmeste allierede.

Lad os spørge os selv: Hvor veltilpas føler vi os med dette, hvor trygge er vi, hvor lykkelige er vi for at leve i denne verden, og hvor retfærdig og fornuftig er den blevet? Vi har måske ingen virkelig grund til at være bekymrede, gøre indvendinger og stille ubelejlige spørgsmål? Måske er USA's exceptionelle position, og den måde, de udfører deres lederskab på, virkelig en velsignelse for os alle, og deres indblanding over hele verden bringer fred, fremgang, fremskridt, vækst og demokrati, og vi burde måske bare slappe af og nyde det hele?

Lad mig sige, at dette ikke er tilfældet, det er absolut ikke tilfældet.

Et ensidigt diktat og tvangsgennemførelsen af ens egne modeller frembringer det modsatte resultat. I stedet for at bilægge konflikter, fører det til en optrapning af konflikterne, i stedet for suveræne og stabile stater ser vi en voksende spredning af kaos, og i stedet for demokrati støtter man særdeles tvivlsomme, offentlige skikkelser, som rangerer lige fra åbenlyse neo-fascister til radikale, islamiske elementer.

Hvorfor støtter de sådanne personer? Det gør de, fordi de har besluttet at bruge dem som redskaber på vejen til at opnå deres mål, men så brænder de fingrene og reagerer med chok. Jeg holder aldrig op med at forundres over, at vore partnere simpelt hen bliver ved med at træde på den samme rive, som vi siger i Rusland, det vil sige, at gøre den samme fejl om og om igen.

Engang sponsorerede de islamiske ekstremistbevægelser for at bekæmpe Sovjetunionen. Disse grupper fik deres kamptræning i Afghanistan og affødte senere Taliban og al-Qaeda. Hvis Vesten da ikke ligefrem støttede dem, så lukkede de øjnene og, må jeg sige, gav informationer, politisk og finansiel

støtte til internationale terroristers invasion af Rusland (vi har ikke glemt dette) og landene i det centralasiatiske område. Først efter, at forfærdelige terrorangreb blev begået på selve USA's egen jord, vågnede USA op og erkendte den fælles terrortrussel.

Det var udelukkende kun det nuværende, egyptiske lederskabs beslutsomhed og visdom, som reddede det arabiske hovedland fra kaos og hæmningsløst hængende ekstremister. I Syrien begyndte USA og dets allierede, som vi også har set det i fortiden, direkte at finansiere og bevæbne oprørere og tillade dem at fylde op i rækkerne med lejesoldater fra diverse lande. Lad mig stille spørgsmålet, hvorfra får disse oprørere deres penge, våben og militærspecialister? Hvor kommer alt dette fra? Hvordan er det lykkedes det berygtede ISIL at blive en så magtfuld gruppe, grundlæggende set en virkelig, væbnet styrke?

Med hensyn til de finansielle kilder, så kommer pengene i dag ikke kun fra narkotika, hvis produktion er vokset med ikke blot et par procentpoint, men er mangedoblet, siden de internationale koalitionsstyrker har været til stede i Afghanistan. Dette er I klar over. Terroristerne får også penge fra salg af olie. Olie produceres i territorier, som kontrolleres af terroristerne, som sælger den til dumpingpriser, producerer og transporterer den. Men nogen køber denne olie, sælger den videre og tjener på det og tænker ikke på den kendsgerning, at de således finansierer terrorister, som før eller siden kunne komme til deres egen jord og så ødelæggelse i deres eget land.

Rusland har gentagne gange advaret mod farerne ved ensidige militæraktioner, intervention i suveræne staters anliggender og flirt med ekstremister og radikale elementer. Vi insisterede på, at de grupper – og her først og fremmest Islamisk Stat – som bekæmpede Syriens centralregering, skulle indbefattes på listen over terrororganisationer. Men så vi nogen resultater? Vi appellerede forgæves.

Grundlæggende set er den unipolare verden simpelt hen et middel til at retfærdiggøre diktatur over folk og lande. Den unipolare verden viste sig at være en byrde, som var for ubehagelig, tung og vanskelig at håndtere for selv den selvdråbte leder.

Fælles, økonomiske projekter og gensidige investeringer bringer lande sammen på en objektiv måde og hjælper med at udglatte aktuelle problemer i forholdet mellem staterne.

Jeg tror, at vore amerikanske venner simpelt hen er i færd med at save den gren over, som de sidder på.

Vores aktive politik i det asiatiske Stillehavsområde begyndte ikke i går, og den er ikke en respons på sanktioner, men er en politik, som vi har forfulgt i efterhånden en hel del år. Ligesom mange andre lande, inklusive vestlige lande, så vi, at Asien spiller en stadig større rolle i verden, i økonomien og i politik, og vi har simpelt hen ikke råd til at ignorere denne udvikling.

At udvikle økonomiske bånd med disse lande og at gennemføre fælles integrationsprojekter skaber også et stort incitament for vores nationale udvikling. De demografiske, økonomiske og kulturelle tendenser i dag indikerer alle, at afhængigheden af kun en enkelt supermagt vil aftage. Dette er også et spørgsmål, som europæiske og amerikanske eksperter har talt og skrevet om.

Hvad kan vi så forvente, hvis vi vælger ikke at leve efter reglerne, selv om de måske er strenge og ubejlejlige – men vælger hellere at leve uden nogen regler overhovedet? Og det er et scenarie, som er helt igennem muligt; vi kan ikke udelukke det, i betragtning af spændingerne i den globale situation. Vi kan allerede nu komme med visse forudsigelser, når vi tager de aktuelle tendenser i betragtning, og disse forudsigelser er desværre ikke optimistiske. Hvis vi ikke skaber et utvetydigt system af gensidige forpligtelser og aftaler; hvis vi ikke opbygger mekanismer til håndtering og løsning af krisesituationer, vil symptomerne på globalt anarki uundgåeligt vokse.

Rusland har truffet sit valg – vi ønsker at udvikle vores økonomi og udvikle demokratiske værdier. Vi arbejder sammen med vore modstykker i f.eks. Shanghai Cooperation og BRIKS-fællesskabet. Vi ønsker, at vore meninger ligeledes respekteres. Vi må alle udvise forsigtighed for ikke at tage forhastede og farlige skridt. Nogle af aktørerne på den globale front har glemt nødvendigheden af dette.«

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Radio Schiller den 27. oktober 2014:](#)

Efter valget i Brasilien og Ukraine//Ebola nødplan